

LISICA IN JELEN.

Basen.

Svoje dni sta se srečala v gozdu lisica in jelen. Lisica ga ogovori: „O, lepi stričko, kako gre kaj?“

„Oho, sedaj gre še dobro, ali kaj bo pozimi, ne vem?“

„Glejte no, jaz pa dobim pozimi laže živež kakor poleti; združiva se!“

„Saj sem jaz hotel tudi tako svetovati. Kako bi bilo lepo, ko bi se midva združila: jaz nimam skoro nič repa, vi pa imate dolgega; jaz imam veliko rogovje, vi ga nimate; jaz sem velik, vi ste majhni, oba pa sva hitra.“

Lisica se jelenu zvito nasmeje in pritrdi njegovim besedam. Ponosno je stopal jelen na desni strani svojega pobratima lisjaka.

Tako gredoč prideta do čiste vode. Ošabni jelen stopi hitro k vodici in se ogleduje govoreč: „Ej, tetka, res, res prav lepo rogovje imam, toda noge mi nič ne ugajajo, niso lepe!“

„Ehej, stričko,“ de lisica, „temu znam pa jaz izvrstno odpomoči. Takaj grem v gozd in vam prinesem zelišče, ki vam bo olepšalo noge.“

Ko lisica izpregovori, se plaho ozre in zbeži po bliskovo v gozd. Med potjo pa še zakriči: „Le tam me počakaj, pridem kmalu!“

Jelen čaka in si ponosno ogleduje rogovje v vodi. Pa ne dolgo. Naenkrat se pripodi iz grmovja tolpa psov, ki se ljuto zaletе v jelena. Ošabnež se spusti v tek in kmalu bi bil ušel, ako bi se mu ne bili zapletli rogovi med hrastove veje. Psi ga dolete in razmesarijo. Umirajoč reče samsebi: „Ždaj šele vidim, kako koristne so mi noge, ki sem jih prej grajal, in kako nevarni so mi rogovi, ki sem jih hvalil!“

Inko Samo.

